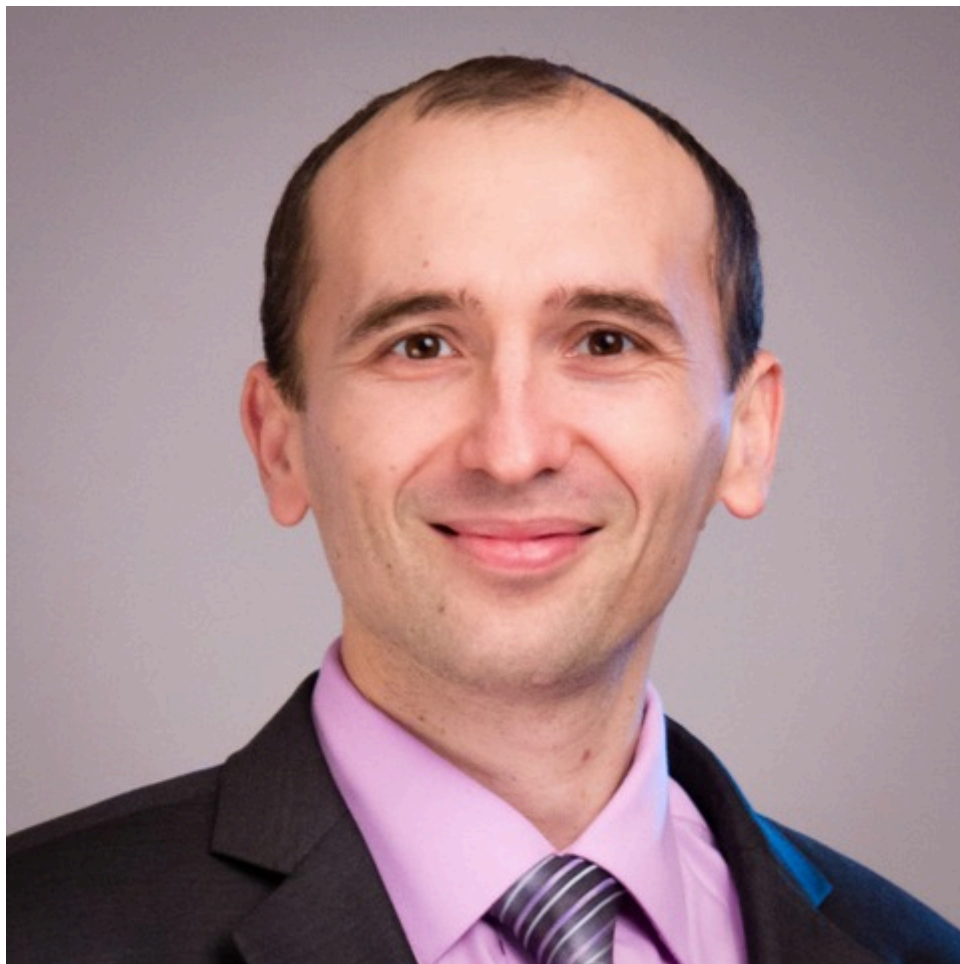

Денис Медведєв організував у Дніпрі вивчення Біблії українською мовою

Денисе, вже місяць, як ти почав служіння вивчення Біблії українською мовою. Яка мета цього заходу?

Мета – зібрати людей, які цікавляться тим, щоб вивчати і проводити служіння на українській мові. Якщо збереться активна група, то можна буде подумати про те, щоб проводити роботу серед не церковних людей, які патріотично налаштовані, і готові слухати саме на українській мові. Це, на мою думку, досить великий прошарок людей, яким потрібно розповідати Слово Боже саме на українській.

Звідки взялася така ідея?

Давно вже зріла така думка. Ще від початку подій на Майдані, я побачив, що в основному служіння в адвентистській церкві проводяться російською. Я зрозумів, що в суспільстві панує патріотичний настрій, і є така категорія людей, які просто не будуть сприймати і слухати проповіді російською. Коли починається служіння, думаю про таких людей. Я ще не можу зробити якусь дуже велику програму, але те, що я можу зробити, те я...

Як сприймали твою задумку члени церкви, твоя громада, де ти служиш?

Люди по різному сприйняли, але ніхто не проти того, що я це роблю.

Як керівництво церкви до цього поставилося?

Дуже добре ставиться.

Була підтримка?

Мене абсолютно підтримують, щоб я не робив у цьому напрямку. Якби у мене були організаційні навички, щоб організувати громаду, проводити служіння повністю українською або провести якусь програму. Потрібна тільки команда людей, які будуть це робити.

Коли ти починав, які очікування справдилися, що було несподівано для тебе?

Все сталося так, як очікував, потихеньку люди підтягуються.

Ти казав, що в тебе є задумка зробити українську громаду. Це плани?

Задумка, плани, це трохи не моє. Я зважаю на ситуацію, яка в церкві. Якщо набереться достатньо людей, якщо Дух Святий поведе, якщо проявиться якась ініціатива... Я просто не хочу

робити дуже великий розмах цього служіння, щоб потім не тягнути його самому. Завжди для служіння потрібна якась команда і якийсь актив, люди з різними талантами. Я, наприклад, більше теолог. Тобто, щоб була громада, потрібні люди, які співають на українській мові, які готові готувати програми, адаптувати місію і звістку для патріотично налаштованих людей. В принципі, є готові програми, які орієнтовані на українську думку, з прикладами з української історії, адаптовані під українську культуру, але щоб їх проводити треба якийсь актив. Я поки починаю з того, що мені найкраще вдається – глибоке теологічне дослідження, яке проваю на українській мові.

Якийсь заклик ти хочеш зробити?

Я не хочу робити ніяких закликів, бо вважаю, що треба робити те, що цікаво людям, а не те, що здається важливим. По-моєму, в церкві буває така проблема. Тому в мене дуже простий заклик – якщо людям цікаве служіння на українській мові, то можна приходити на нього або займатися цим у своєму місті, як я цим займався. Але робити якийсь такий заклик: от, давайте всі, давайте, це так треба... Людина відчуває: це їй цікаво, це подобається, це необхідно. У мене немає заклику, що давайте тепер усі перейдемо на українську мову. Я просто вважаю що, якщо ще хтось хоче цим займатися, то треба займатися.

Чи багато зараз приходять людей на це служіння?

На початку було двоє-троє людей. Востаннє було восьмеро.

Ти очікуєш, що людей стане більше?

Очікую, але не скоро. Мій досвід показує, що такі групи, що тримаються на теологічних знаннях, ростуть повільно. Якщо приєднаються музиканти, це буде трохи скоріше. Кожне служіння розвивається по-різному. Це, в принципі, нормально тому, що якщо почне ходити сто людей, це буде зовсім інший рівень служіння, до якого я ще не готовий.

Спеціально для видання «Шлях» Андрій Циваков